

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346605971120/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

redt over Tindingerne, men krusede sig lidt af Naturen. Da hun vendte sig, saae han, at det var flettet i to Pidske paa Ryggen – det havde han sletikke forestillet sig. – Men hun var vel forresten heller ikke mere end sytten Aar omtrent.

«Naa, det er dejligt, at Vognen er færdig,» hørte han Onkel Jørgens Stemme fra Gaardsleddet, just som han vilde følge efter Frøken Woltersien ind ad Gangdøren.

«Vil Deres Onkel straks kjøre?» sagde hun, idet hun vendte sig om mod ham inde i Gangen.

«Ja, det vil han vistnok.»

«Kan De ikke godt blive?»

«Nej, det – –»

Det trak saa kjøligt, trods Sommervarmen, over de mørkt fernise-rede Gulve i Stuerne. Dørene stod alle aabne, – man hørte Summen af Bær udenfor Vinduene i Haven.

«Jeg satte Pidsken herinde i Entréen,» lod den skinbarlige Onkel Jørgens Stemme ind ad Gangdøren. «Der staar den! – Naa, saa siger vi Farvel. – Ser den lille Frøken ikke ned til vore Smaa piger, inden hun rejser?»

«Tak!» sagde Frøken Woltersien; hun lagde sit ene Knæ op over Skaffer paa en Krokot-Kolbe, som hun holdt ned foran sig med begge Hænder. – Idet samme saae hun smilende hen mod Karl. Men han turde ikke sige til Onkel Jørgen, at han – vilde blive her ene sammen med – – Nej, hendes strakte Armes Dejlighed lod ham føle det som noget ganske umuligt at spørge Onkel Jørgen derom.

Han var dybt mismodig; misfornøjet med sig selv, vred paa Onkel Jørgen, da de kjørte ud ad Gaardsleddet. – Uden at han klart tænkte paa Onkel Jørgen derved, gik de Ord dog igjennem ham: «Saadan en Jætte!» Men da han blev sig Sammenhængen tydelig bevidst, indsaac han, at det sikkert ikke passede, og han undredes ved Tanken om, at det vist snarere var Jætteverdenen, alr det, han i Dag var bleven saa sært optagen af – i hvert Fald noget, han hidtil havde kaldt jættagtig. – Lidt efter blev han overfalden af en almen og total Ulykkeligheds-Fornemmelse. Han syntes, at han vist havde forsømt saa uhyre meget hele sit Liv igjennem, som han nok aldrig fik oprettet. Især hans Naturfølelse! – Nu forekom det ham, at naar der undertiden havde været noget i den, han sky var vegnen tilbage for, som for en Ulydighed,